

Hun fandt sit kald som fire-årig...

Kærlighed i farver

En talefejl fik tidligt sporet Lina Murel Jardorf ind på hvad hendes opgave i livet er. En lille hindring, der endte med at blive en stor gave.

Af Carina Scheibel

Hvad gør en mor, der står med en datter med et stort temperament og en talefejl, som gør at hun har svært ved at udtrykke sig i ord? Hun giver hende masser af kærlighed, noget papir og nogle farver og lader hende udtrykke sig kreativt i stedet.

Det virkede så godt på Lina Murel Jardorf, 41, at hun i dag har atelier i både Holte og New York. Hun har udstillet som eneste nordiske kunstner på Gauguain-museet på Tahiti i anledning af Paul Gauguains 100-års dødsdag i maj 2003, så et eller andet har hendes mor gjort rigtigt.

Talefejlen er der stadig, siger hun, og kort efter slår et vanskeligt ord knuder på hendes tunge.

– Dér kan du selv høre!

Men en tunge, der slår knuder – herre gud – det kender vi vist alle fra tid til anden. Til gengæld kan vi ikke alle udtrykke os så smukt gennem kunsten, som Lina Murel Jardorf. Og de færreste af os kan vel egentlig prale af at have fundet vores kald, inden vi fyldte fem!

– Jeg har altid vidst, at det var det her, jeg skulle, at det er min opgave i livet at skabe glæde via min kunst, fortæller Lina, som desværre mistede de fleste billeder fra barne- og ungdomsårene i en brand hos sin rammeleverandør.

Men der kommer heldigvis nye til i atelieret i Holte, som hun har indrettet på et stort loft i en gammel hølade. Kigger man ud ad de store vinduer, ser man grønne enge med heste, der græsser fredeligt. De to tibetanske tempelhunde, Didje og Fille, som har fulgt Lina i mange år, sover på hvert sit bløde tæppe. I baggrunden høres dæmpet musik, og man får en fornemmelse af, at livet hér bliver levet i sin egen rytme og med følelse af helhed og mening.

Hun brød for alvor igennem som kunstner, da hendes kunst prydede TDC's telefonbøger i 1997-98, og siden har hun kunne leve udelukkende af sin kunst.

Når hun ikke lige er i gang i atelieret, »fiser hun den af«, som hun siger, og søger inspiration. Hvis hun da ikke er i sit atelier i New York...

New York giver hende en følelse af ikke bare at være en del af Danmark, men at være en del af verden.

– Og så er New York mulighedernes by. Der er så mange stærke energier, og det er et forrygende og givende sted at være, fortæller hun.

Et mærkeligt barn

Rundt omkring i atelieret står små og store skulpturer af frodige kvinder, og på gulvet ligger de lærreder, Lina arbejder på i øjeblikket.

– Jeg lægger al min kærlighed og glæde i hvert maleri og hver skulptur for på den måde at give min kærlighed videre til betragteren og til verden, fortæller hun, hvis erklærede hensigt er, at hendes kunst skal skabe glæde og kærlighed.

– Der er alt for mange, som vokser op uden sand kærlighed, men ofte kun kærlighed, der er betinget af, at du gør dit og dat på en bestemt måde, bemærker Lina, som mener, at det bare fører til, at folk i alt for høj grad fokuserer på deres negative sider.

– Jeg ville ønske, at folk ville fokusere mere på dét de er gode til, i stedet for det de ikke er gode til, siger hun, og om sine egne negative sider erklærer hun:

– Jeg har ikke nogen! Men hun fortsætter hurtigt:

– Jo, selvfølgelig har jeg det, men jeg har helt bevidst valgt at elske mig selv og udelukkende fokusere på mine positive sider!

Lina Murel Jardorf er født og opvokset i Bagsværd og ved, hvordan det er at føle sig anderledes. Og det var ikke bare talefejlen, der gjorde at hun skilte sig ud. Hun havde også evner, der gjorde at hun kunne se afdøde.

– Som barn så jeg tit ånder omkring mig, så nogen gange smed jeg vennerne ud, for nu skulle jeg være sammen med de andre, de døde! Det havde de nok lidt svært ved at forstå, siger hun leende, og fortsætter mere alvorligt:

– Så jeg var faktisk ensom da jeg var barn. Jeg var nok lidt for bohème-agtig.

Hun flyttede hjemmefra som 18-årig og slog sig ned i 1980'ernes kunstmiljø i Skt. Peterstræde i København.

Selvom Lina i dag bor alene, føler hun sig absolut ikke ensom af den grund.

– Jeg er enormt heldig, for jeg har en masse dejlige mennesker omkring mig. Og den kærlighed der er mellem mennesker, venner og familie, er meget givende. Kærlighed er mange ting.

Den smukke død

De færdige malerier giver kolorit på hver eneste flade i det store rum.

– Jeg tror, at mine malerier er her, så længe det er meningen, at de skal være her, forklarer Lina, der ikke mener at noget i livet er tilfældigt. En tankegang, der udspringer af, at hun bekender sig til buddhismen.

Egentlig har hun altid været buddhist, men i de sidste 10 år, har hun praktiseret det intenst. Hun mediterer dagligt og bruger det bl.a. til at tøjle sit temperament.

– Og til at afskaffe min egen egoisme. Det arbejder jeg virkelig med.

Bekendelsen til buddhismen betyder også, at hun ikke tror på, at døden er livets afslutning.

– Nej, jeg er ikke bange for at dø, for jeg er sikker på, at det er dér, paradiset er, siger hun, og fortæller om det store indtryk hendes fars død gjorde på hende:

– Selve dødsøjeblikket er et af de smukkeste oplevelser i mit liv. Jeg kunne fornemme at han forlod sin krop, han susede ligesom ud gennem fødderne. Så smilede og vinkede jeg til ham, fortæller hun, mens hun kigger op og vinker til loftet.

I kurven ved siden af ligger gamle Didje og sover. Det gør hun det meste af tiden...

– Det er mærkeligt at tænke på, at hun også snart er væk. Vi har været sammen i så mange år. Hun er jo min bedste ven, siger Lina og ser ned på sin lille hund, der har fulgt hende trofast i de sidste 14 år.

Hvert år i oktober, afholder Lina Murel Jardorf sin happening »Kunst & Kærlighed«.

I år foregår det i ToldkammerBygningen, Havnegade 44 i København, fra d. 7.

oktober til og med d. 24 oktober hvor alle er meget velkomne til at kigge forbi. Det er en happening, hvor hun så vidt muligt selv er til stede alle dage for at møde de besøgende og holde foredrag. Udstillingen er en oplevelse for alle sanser, så udover Linas værker, er der også musik, smuk belysning, ting fra atelieret og masser af stemning.

– Og det er tilladt at røre ved malerier og skulpturer, fortæller hun, inden hun igen tager fat på at tale, via pensler, farver og bronze, på sit eget særlige sprog.